

Орган на Социалдемократическата Партия (Обединена) в Плевенски Окръг

ЕДИН БРОЙ 1 ЛЕВ.

† Славчо Герганов

Никога и нищо не би внесло в обикновения живот по голема изненада и по голема скръб, отколкото така нечаканата и жестока кончина на нашия стар, обичан, предан партийен другар Славчо Герганов. Кой от нас, преди 8 юлий т. г. можеше да допусне, че само в един миг тоя човек ще бъде обжрнат на хиляда парчета, че целото му семейство ще бъде живо погребано! Кой можеше да допусне, че ще се намерат сжщества в човешки образ така жестоки и безсърдечни, за да се отдадат на едно дело безподобно в своите замисли и зверско в своите последствия.

Добър баща и честен съпруг
това бе едната цел в живота му.
Погледните живота на семейство-
то му, пълнен с щастие, погледните
децата му всекога най-първи по
успех в училището — за да ви-
дите какъв бе Славчо Герганов
за най-близките си.

За партийното движение той
бе същия, както в семейството си.

В току що отвореното чекмедже на писалищната му маса се намери един личен дневник, писан през годините от 1900 до 1906. Само той е достатъчен паметник за безграничната преданост на нещастния ни другар към социалистическото движение. В него той описва по формата на летописите, кога пжрви път е избран за секретар касиер на партията, докога това е траело, кога си е поддал оставката, по кои причини, кога каква дейтелност е развивана и пр. пр. Всекакъв друг миг в тия летописи отсъства.

И тоя човек, така скромен и честен, никога не оскарвил, никого не измамил, всекога весел и щеговит, е така нападнат и зверски убит. Защо?!

Ние ще чакаме думата на правосъдието. Ще видим какви замисли сж имали неговите убийци, какви цели сж преследвали.

Жестокостта на това дело обаче поражява.

Ние днес скърбим не само за загиналия другар, но и за другите две жертви на това адско дело.

Споменът ни за загубените
вечно ще ни държи будни. Пред
памета на нашия отличен другар
ние дължим преди всичко едно:
да открием виновниците и да ви-
дим техното справедливо нака-
зание. Г. Д.

Г. Д.

(43 ГОДИШЕН)

Другарю Славчо, ти достойно се бори в живота и достойно падна! Ти не си случайна жертва!

Ти мъжествено през живота си посочваше борбата по пътя на социализма, доблестната, честна, открита борба, и жестоко усмиваше подполната, недостойна и мръсна борба на поплюковците, които „из за угла“ вършат делото на рушението, поставят в по голема мизерия и избиват беззаветните борци за новия живот към равенството и братството.

Твоята скъпа памет днес сочи на Плевенското работничество и измъчено гражданство ДВА ПЪТЯ — единия път на беззаветния Славчо, поклонник на строителния СОЦИАЛИЗМ и другия НА ПОЖИВЕНИЯТА, ГЛАДА, ЧЕЛОВЕКОУБЛИВНОТО НАСЪРЯ ЗА ДЯВЕЛСКИТЕ АТЕНТАТИ ИЛИ

Поклон пред твоите сжжли останки, Сжжли Славчо!

Твоята преданост и настойчивост в делото на освободителния социализъм ще бъдат нам, твоите другари, ржководен пример.

Ние не сме в състояние да успокоим измъчените ти близки. Те изпитват и ще изпитват горчивините на днешното безредие, безначалие и хаос . . .

Но ние, твоите другари, се заклевам пред твоя разкъсан труп че ще следваме твоя труден и опасен но славен път.

Погребението — неделя 6 часа след обед

гр. Плевен, 8 июля 1922 год.

От Местния Комитет на Плевенската Организация
на Работн. Социал. Демократ. Партия.

АТЕНТАТ

Първата вест.

Мисълта ми е насочена
към комунистите

Седмица след страшния върв
в къщата на др. Славчо Герганов
ние можем да кажем с положи-
телност:

Това е дело на нашите политически противници.

Безсилни със своя разум и своите слова; безоръжни пред лицето на Темида; плаващи неспирно сред вълните на безкрайната своя ярост и злоба — те заговориха на друг език.

Коя е подбудителната причина на това страшно злодеяние. — Смешно и наивно е да се твърди, че това е делото на една дюля, свъшшено преди две години, по което *вещ лице* е бил бедния Славо: нито пак къщата на Цанко Георгиев, продадена по чуждо възискание и купена от друго лице.

Славчо Герганов немаше лични врагове — дори в средата на комунистите, които той два пъти с презрение напуска.

Друга е била целта на това безчовешко престъпление.

Да се затварят нашите уста,
шибащи като немилостив камшик,
да се затвори нашето писалище,
равнасяще светлина и благодея-
ния в целия окръг, дори в сре-
дата на дружбащите — ето пжж-
лените цели на адската машина.

Кой е нейния автор?

Десетт вече се знае. Той
 трябва, обаче, да бъде хванат, за
 да стане явен *подбудителят*,
 който е много по-високо и много
 по-далече от него.

Ние ще чакаме думата на
сжда, вахапвайки до кръв устни-
те си, ва да не заговорим.

И ако съдът не ни даде правосъдието, ние ще го потърсим от общественото мнение, което още в първата минута след взрива посочи атентатора . . .

Бех в клуба на организацията. Далечен силен взрив раздрусва проворците, но ние с бай Марина не обръщаме внимание. Нещо обикновено вече са тези гърмежи след войната. Не се миная 15 минути, запялхият другар донася страшната и кратка вест:

— Другаря Славчо Терганов
разкъсан с бомба, получена в
колет, жена му и децата му
тежко ранени.

Скачаме и тичаме към къщата на Славча. Непрекъснато повтарям из пътя: — „Славчо нема врагове, защо го убиха?...“ — „Не е заради него, друже, другото, вероятно, са целили“ — отговаря бай Марин. Да! Славчо беше обичан от всички, даже и от комунистите. Той за тях с такава хубава усмивка казваше: „Мене ме има в старите им тефтери, аз нема да чукам камъни като вас...“

